

Sygn. akt IV KK 399/22

POSTANOWIENIE

Dnia 9 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **A. M.**,
skazanego z art. 207 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 9 listopada 2022 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie
z dnia 18 marca 2022 r., sygn. akt VII Ka 149/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie
z dnia 26 października 2021 r., sygn. akt XVI K 44/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążyć skazanego;**
- 3. zasądzić od skazanego na rzecz oskarżycieli posiłkowych – M.M. i R. B. kwoty po 300 (trzysta złotych) tytułem zwrotu uzasadnionych wydatków strony w związku z czynnościami pełnomocnika z wyboru w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 26 października 2021 r., sygn. akt XVI K 44/21, A. M. został uznany za winnego tego, że w okresie od 2014 r. do 19.07.2020 r., w Częstochowie, znęcał się psychicznie nad wspólnie z nim zamieszkującą żoną M. M. poprzez wszczynanie bezpodstawnych awantur,

kierowanie wyzwisk, słownictwa powszechnie uznawanego za obraźliwe, krytykowanie, ośmieszanie, ograniczanie kontaktów z innymi osobami, utrudnianie korzystania ze wspólnego mieszkania, polewanie głowy zimną wodą oraz w okresie od początku lipca 2018 r. do 06.07.2020 r. fizycznie i psychicznie nad małoletnim pasierbem N. B. poprzez wszczynanie bezpodstawnych awantur, kierowanie wyzwisk, słownictwa powszechnie uznawanego za obraźliwe, krytykowanie, ośmieszanie, ograniczanie kontaktów z innymi osobami, utrudnianie korzystania ze wspólnego mieszkania, szarpanie, popychanie oraz polewanie głowy zimną wodą, tj. przestępstwa z art. 207 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę 4 miesiące pozbawienia wolności, której wykonanie – na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. – warunkowo zawieszono na okres 2 lat tytułem próby. Na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddano oskarżonego pod dozór kuratora na okres próby oraz – na mocy art. 72 § 1 pkt 1 k.k. – zobowiązano go do informowania kuratora o przebiegu okresu próby w formie pisemnej co 6 miesięcy.

Od tego wyroku apelację wniósł A. M., jego obrońca oraz prokurator na niekorzyść oskarżonego.

Obrońca oskarżonego – podnosząc zarzut obrazy prawa procesowego (art. 7 k.p.k.; art. 424 k.p.k.) oraz materialnego (art. 207 § 1 k.k.) – wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie orzeczenia Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Oskarżony w osobistej apelacji zakwestionował ustalenia faktyczne i wniósł o zmianę wyroku Sądu Rejonowego i uniewinnienie go od zarzucanego mu występuku.

Prokurator, podnosząc zarzut obrazy prawa procesowego i materialnego (art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 207 § 1 k.k. i art. 32 pkt 3 k.k.), wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy w Częstochowie wyrokiem z dnia 18 marca 2022 r., sygn. akt VII Ka 149/22 utrzymał w mocy wyrok Sądu *meriti*.

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, podnosząc następujące zarzuty:

a) obrazę prawa procesowego art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. w związku z art. 413 § 2 k.p.k. i art. 128 k.p.k., mającą istotny wpływ na treść wyroku oraz obrazę prawa materialnego art. 207 § 1 k.k. i art. 32 pkt 3 k.k., polegającą na przyjęciu i wydaniu przez Sąd Okręgowy orzeczenia reformatoryjnego w sprawie, w sytuacji istnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej, w postaci braku rozstrzygnięcia w wyroku Sądu Rejonowego o karze i nie zamieszczenie w tym wyroku orzeczenia o wysokości kary wymierzonej oskarżonemu A. M. i następnie doręczenie temu oskarżonemu uwierzytelnionego odpisu orzeczenia, nie zawierającego orzeczenia o karze, który to brak przesądzał o wadliwości wyroku i prowadził do ziszczenia się bezwzględnej przesłanki odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., skutkującej uchyleniem wyroku do Sądu Rejonowego, czego Sąd odwoławczy nie dokonał, będąc w tym wypadku zobowiązany do wydania orzeczenia kasatoryjnego.

b) obrazę prawa procesowego art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. w związku z art. 433 k.p.k. i art. 436 k.p.k., mającą istotny wpływ na treść wyroku, poprzez rozpoznanie apelacji oskarżonego, w granicach jej zaskarżenia i dokonanie badania zasadności poniesionych przez tego oskarżonego w apelacji zarzutów, w sytuacji istnienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej, o której mowa powyżej (w punkcie a), co powodowało że merytoryczne rozstrzygnięcie i badanie zasadności zarzutów apelacyjnych było nieuprawnione i przedwczesne, w sytuacji braku istotnego elementu wyroku.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Częstochowie do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie obu orzeczeń wydanych w sprawie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Częstochowie do ponownego rozpoznania.

Prokurator w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej rozpoznania na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy zauważyć, że z uwagi na wymierzenie skazanemu w

niniejszej sprawie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, podstawy do wniesienia kasacji przez stronę ograniczały się do wykazania uchybienia o randze bezwzględnej przyczyny odwoławczej, których katalog został ustanowiony w art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 i 2 k.p.k.). Nie może zatem dziwić fakt podniesienia zarzutów wskazujących na wystąpienie okoliczności, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., choć może zastanawiać to, że wskazywana przez autora kasacji okoliczność, mająca stanowić sprzeczność w treści wyroku uniemożliwiająca jego wykonanie dotyczy orzeczenia Sądu pierwszej instancji, co do którego obrońca skazanego nie formułował tego rodzaju zarzutu w apelacji, a co może sugerować, że na ówczesnym etapie postępowania nie traktował doręczenia mu odpisu wyroku sądu Rejonowego w Częstochowie zawierającego braki w formule rozstrzygnięcia, jako uchybienia o takiej doniosłości.

Niemniej trzeba również zauważyć, że prokurator w apelacji sygnalizował to zagadnienie w kontekście zarzutu obrazy art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. Zostało ono gruntownie przeanalizowane przez Sąd odwoławczy, który nie dopatrył się obrazy przepisów prawa, a tym bardziej uchybienia, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. Stanowisko to należy podzielić, a wyrażoną na jego poparcie argumentację odnieść również do analizowanych zarzutów kasacyjnych. Sąd *ad quem* trafnie stwierdził, że w istocie chodzi jedynie o braki redakcyjne w odpisie orzeczenia, nie zaś wadliwość samego wyroku, którego oryginał – zalegający w aktach sprawy (k. 241-241v) – zawiera wszystkie niezbędne elementy rozstrzygnięcia o winie i karze względem skazanego. Rację ma również Sąd odwoławczy, pisząc, że sporządzenie odpisów wyroku jest czynnością techniczną następującą po sporządzeniu, podpisaniu i ogłoszeniu wyroku, a zatem ewentualna wadliwość pism kierowanych do stron pozostaje bez wpływu na treść wydanego wyroku (pkt 3.1. uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*). Co istotne, z oświadczeń pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej oraz – oskarżonego złożonych na rozprawie odwoławczej w dniu 18 marca 2022 r. (k. 288v) wynika, że podczas ogłoszenia wyroku został odczytany również wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary, czego zabrakło w odpisach tego orzeczenia doręczonych stronom. Także lektura zarządzenia z dnia 4 lutego 2022 r. (k. 279), z którego wynika, że dostrzeżone braki redakcyjne wyroku dotyczą

tylko jego odpisów, nie daje podstaw do stwierdzenia wadliwości oryginału wyroku Sądu pierwszej instancji.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 k.p.k. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążając skazanego, w tym zasądzając od niego na rzecz oskarżycieli posiłkowych – M. M. i R. B. kwoty po 300 tytułem zwrotu uzasadnionych wydatków strony w związku z czynnościami pełnomocnika z wyboru w postępowaniu kasacyjnym, na podstawie § 12 ust. 1 w zw. z § 11 ust. 2 pkt 6 i ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800).

[as]